

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt:5 Sayı: 55
Mayıs 1996

*Kırmızıfare'ye
ücretsiz
abonelik
armağanı!
Bir
arkadaşınızı
sevindirmek
için hemen
bizi arayın!..*



Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.



Cilt: 5 * Sayı: 55 * Mayıs 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Ayda bir çıkar.

Fiyatı:140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütlü: 1.980.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı:(Step Ajans (501 28 65)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

Eski sayılarımızdan birinde anne babalarımızın okumuş olduğu ilkokullara abonelik verme projemizden söz etmiştim. Danışmanlarımızdan Prof. Meral Alpay bu projeyi tekrar duyurmamı istedi. Annenize ve babanıza sorun: Hangi ilkokulda okumuşlar? Şimdi yaşadığınız yerde mi? Yoksa uzak bir köyde mi? Okulun adını hatırlıyorlar mı? Şimdi orada okuyan çocuklara aynı okulun eski bir mezunundan bir armağan göndermek isterler mi? Eğer isterlerse armağan olarak Kırmızıfare aboneliği vermek istedikleri okullarının adını ve adresiyle birlikte mezun oldukları yılı da bildirsinler, biz de o okula bir mektupla birlikte dergilerini göndermeye başlayalım. Şöyle bir mektupla:

*Sayın müdürüm,
Bu Kırmızıfare Dergisi aboneliği size yılı
mezunlarınızdan
tarafından armağan edilmiştir. Milli Eğitim
Bakanlığı tarafından okullara tavsiye edilmiş
bulunan dergimizi okulunuzdaki ilgili
çocuklarımızın okuyabilmesini sağlamanız
bizleri mutlu edecektir.
Saygılarımızla*

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Karnım Acıktı.....	Özlem Mumcuoğlu	3
Korsanların Arasında Bir Kadın.....	Aslı Niyazioğlu	4
Kurbağa ile Ördekler.....	Gülçin Alpöge	11
Orhan'ın Babası.....	Fatih Erdoğan	14
Fındıkfaresi.....		15
Ayı.....	James Oliver Curwood	19
Unugunu.....	İrina Kurshunov	22
Bilim-Oyun.....	Fatih Erdoğan	30
Karga ve Sürahi.....		32

Karnım acıktı...

Gökyüzündeki bulutlar pamuk pamuk

Yeryüzü çukolata olsa

Gazoz aksa ırmaklardan

Uzansam ağaçlara

Kaparsam lokumları

Doya doya yesem

Uzayın lolipoplarını

Ve bu lezzetli uykuda uyandığımda

Ispanak var akşama

Demese annem...

Özlem Mumcuoğlu



KORSANLARIN ARASINDA BİR KADIN: BAYANBARAN

ASLI NİYAZİOĞLU

BAYAN BARAN'A hiçbir zaman korsanlara katılmak isteyip istemediği sorulmamıştı ki. Kimse çıkıp da fikrini

almamıştı. O Güneşli adalarında kısa ama güzel bir tatil planlamıştı. Ama hop, kendisini Korsan Kızıl Kor'un

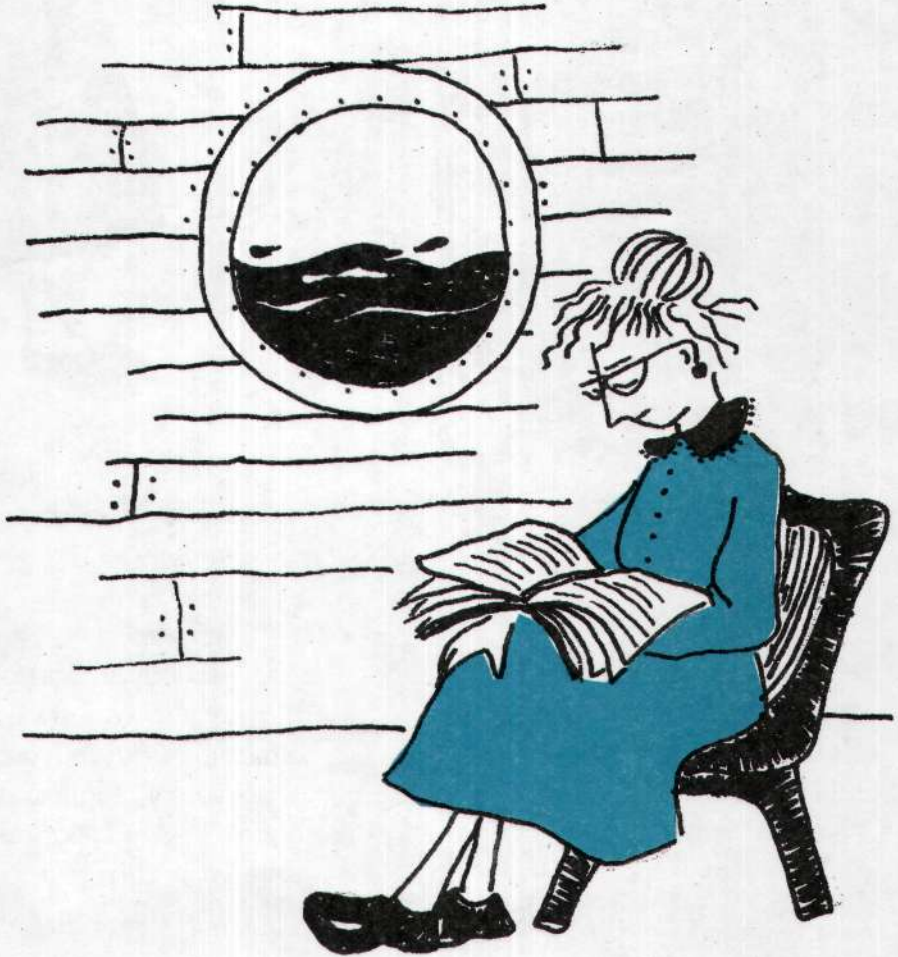
gemisinde bulmuştu. Birdenbire ve tamamen istemi dışında.

Üstüne üstlük Bayan Baran ilkokul öğretmeni idi. Neredeyse tüm yaşamı öğrencilerine matematik, dilbilgisi ve görgü kuralları öğretmekle geçmişti. Yücebey ilkokulu'nda çok tatlı küçük çocuklardan oluşmuş hoş bir sınıfı vardı. Bu terbiyesiz korsanlar çekilir mi?

Kocaman kalın kitabını alıp kamarasına çekildi. Kimseyle konuşmuyor, korsanları pek önemse miyordu. Sadece akşamları şalını sırtına alıp güverteye çıkıyordu, güneşin batışını izlemeye. Güverteye çıktığı nadir zamanlarda da pek konuşmaz, çevresine kınayan gözlerle bakar, eğer birileri küfrederse (ki bir korsan

gemisinde bu sık olur) "Çok ayıp!" diye söylenirdi. Korsanlar tuhaf tuhaf bakarlardı ona. Ama kimse bir şey söylemezdi. Birçok şaşırtıcı olaydan sonra ona bulaşmamaya karar verilmişti.

Örneğin, Bayan Baran'ın bir şey yapmasını mı istiyorsunuz? Diyelim yoldan çekilmesi gerekiyor.





"Oyna!"
 "Kimılđa!"
 "Defol!"
 Ve hatta,
 ""Çekil!" ona adım bile
 attıramıyordu. Neymiş efendim,
 "Lütfen" demeliymişsiniz.
 "Lütfen oyna."
 "Lütfen kimılđa."
 "Lütfen çekil."
 "Defol" hiç kullanılmayacak ve eğer



mümkünse ikinci çoğul şahıs:

"Oynayınız."
 "Kimılđayınız."
 "Çekiliniz."
 Çünkü Bayan Baran emir kiplerinin
 bir bayanla konuşmak için uygun
 olmadığını düşünüyordu.
 Korsanlar, "Saçmalama!" dediler
 buları ilk duyduklarında. "Neymiş?
 Lütfenmiş. Yürrü..."
 "Yürüyünüz," diye düzeltti Bayan

Baran, "Lütfen yürüyünüz."

Korsan Koca Göbek geldi, Bayan Baran'ı kucakladı, kaldırdı ve güvertenin yol üstü olmayan uygun bir köşesine bir çuval gibi bıraktı.

Gümbürt!

Bayan Baran eteklerini düzelterek, gözlüğüne ve saçlarına çeki düzen vererek kalktı.

"Hiç kibarca değil," dedi.

Korsanlar gülsünler mi ağlasınlar mı, bilemediler. Öylece kalakaldılar.

Sonraki günlerde, "Kamarana git!" "Buraya gel!" "Ayak altından çekil!"lerin de "Lütfen"siz bir işe yaramadığını göreceklerdi. İçlerinden bazıları (Korsan Koca Göbek gibi) Bayan Baran konusunu onur sorunu yapmıştı. Israrla "Lütfen" kullanmıyor, bir şey yaptırmak gerektiğinde kaba kuvvete başvuruyorlardı.

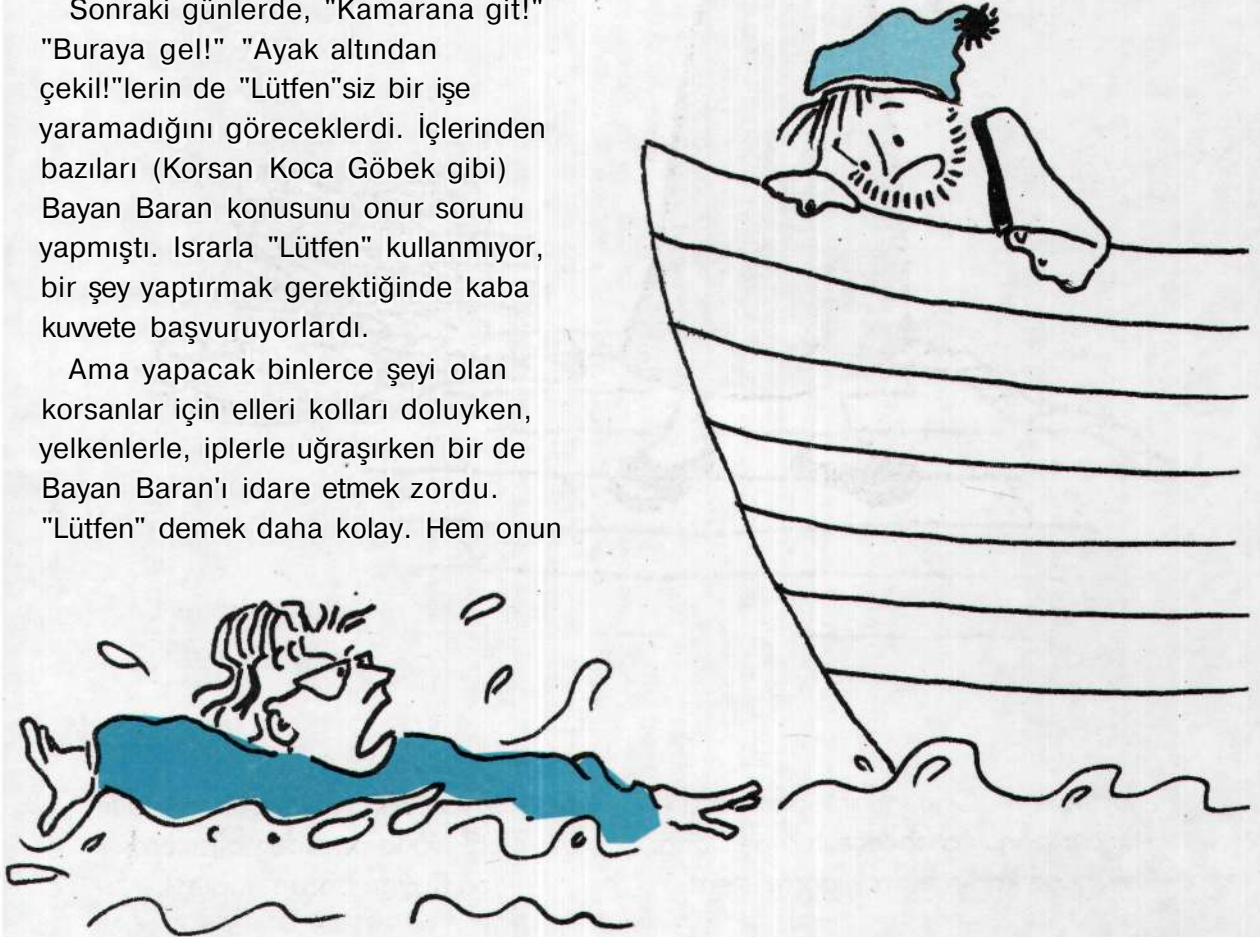
Ama yapacak binlerce şeyi olan korsanlar için elleri kolları doluyken, yelkenlerle, iplerle uğraşırken bir de Bayan Baran'ı idare etmek zordu.

"Lütfen" demek daha kolay. Hem onun

her çeşit tehdide karşı kılı kıpırdamıyordu. Bıçak, kılıç, hançer vız geliyordu. İlle de "Lütfen" denilecek. Hummalı, cengaverce deniz savaşlarında bile "Lütfen" kullanılıyordu.

"Lütfen Bayan Baran, kamaranıza çekilir misiniz? Bir ticaret filosuna saldırmaya hazırlanıyoruz.

Kimse korsanlara Bayan Baran'ı gemide isteyip istemediklerini





sormamıştı. Onu yüksek paralarla esir
tüccarlarına satabilecekleri herhangi
bir genç kadın olarak görmüşlerdi

onu. Bayan Baran olduğunu nereden
bilsinler? Daha önceden bilselerdi.
"Lütfen Bayan Baran, topun

üstünden kalkar mısınız? Gördüğünüz gibi sahil koruma gemileri bizi batırmaya çalışıyor, karşı saldırıda bulunmalıyız.

Bayan Baran şalına bürünür, kitabını koltuğunun arasına alır, kamarasına çekilirdi. Korsanların kültürsüz barbarlar olduğuna emindi. Sahil korumacıların da ticaret filosu denizcilerinin de bu konuda onlardan aşağı kalmadığını görmüş, uygar kahramanlar gelinceye kadar kurtarılmaya beklentilerinden vazgeçmişti. Deniz çarpışmalarında, kamarasına çekilmek ya da güvertenin gürültüsüz patırtısız bir köşesinde kitabını okumak her çeşit barbarla uğraşmaktan bin kat iyiydi.

Korsanlara gelince, esirlerini esir tutmak için çaba harcamaları gerekmediğinden emindiler. Adları gibi (hatta takma adlılar adlarından daha iyi) biliyorlardı ki, Bayan Baran lütfen demeden Şurdan şuraya gitmez. Gitse... Birçok korsan kaçmasının gemi için daha hayırlı olacağını düşünüyordu.. Hatta Korsan Koca Göbek, Bayan Baran'ı tuttuğu gibi sahil korumanın filikasına yerleştirmişti. Ama filika batmış, korumacıların bazıları boğulmuş, bazıları kaçmış, Bayan Baran da öylece ortada, suda kalmıştı. Onu oradan çıkartıp gemiye çekmek

Kaptan Kızıl Kor'un emriyle Korsan Koca Göbek'e düşmüştü.

İşte böyle.

Bayan Baran korsan gemisinde kaldı. Bir gün, kuzey ufkundan uygar bir kahraman ve Kaptan Kızıl Kor'dan daha cesur gemiciler geldi mi, bilemiyorum.

Belki korsanlar Bayan Baran'ı ıssız bir adaya bırakmışlardır.

Belki bir esir tüccarı gemisine satılmıştır.

Belki bir liman kentinde olan evine bırakılmıştır.

Ama belki de hâlâ Kaptan Kızıl Kor'un gemisindedir ve şimdi artık korsanlar "lütfen"in yanında "teşekkür ederim" de kullanmaya başlamışlardır.

Kim bilir?

BU ÖYKÜYÜ SEVDİNİZSE,
BUNUN GİBİ DAHA ÇOK
ÖYKÜ OKUMAK İÇİN
KIRMIZIFARE'NİN SİZE HEP
GELMESİNİ İSTERSENİZ
HEMEN ABONE OLUN. SİZ
ZATEN ABONEYSENİZ
ARKADAŞLARINIZA
KIRMIZI FAREYİ TANITIN.
KIRMIZIFARE'NİN EŞİ
BENZERİ YOKTUR.
KIRMIZIFARE OKUYANLAR
FARKLIDIR. HEMEN BİZİ
ARAYIP TELEFONLA ABONE
OLUN. 0212-252 63 75



İran yüksek bir yayladır. Doğusu çöldür. Asya 'dan gelen, Aryan soyundandır İranlılar. Eski Pers İmparatorluğunun torunlarıdır.

İranlılar çayı çok severler. Konuştukları dil, Farsî, çok süslü bir dildir. İran edebiyatı öncelikle şiirleri ile tanınır.

İran köylüleri buğday ekmeği yerler. Bunu soğan, peynir ve yemişle yemeyi severler. Köylüler küçük kulübe tipi evlerde otururlar.

Şehirlerde ise her evin bir bahçesi vardır. İran şehirleri bu bahçeli evleriyle tanınır. Hattâ her bahçede bir havuz olabilir. İranlılar bahçeye meraklıdır ve yazın çiçekler açınca bahçeler gerçekten sergi gibi güzel olur. Bahçeler bir duvarla çevrilidir. Şehirler de bir duvar ya da surla çevrilidir. Şehre girmek için birkaç kapı vardır. İran mimari eserleri, minyatürleri, gümüş işçiliği, el dokuması ipek halıları ve petrol kaynakları ile tanınır.

Kurbağa ile Ördekler

Anlatan: Gülçin Alpöge

Resimler: Şekip Davaz

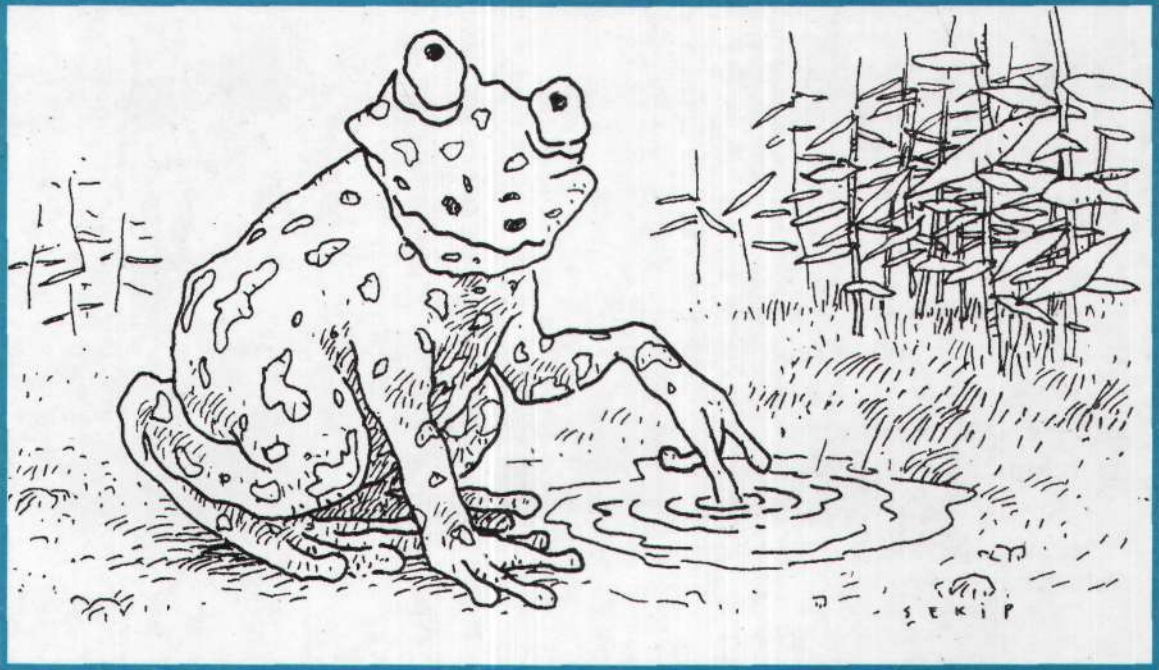
BİR VARMIŞ, bir yokmuş. Bir küçük göl varmış. Gölde ne olur? Su varmış. Göldeki suda birkaç ördek ve bir kurbağa yaşarmış. Kurbağa ördeklerle arkadaşlık eder, iyi geçinirmiş. Tek kusuru biraz geveze olmasıymış. Ördeklerin bir "vak"ına karşılık, kurbağa birçok "vırraak vırraak" edermiş.

Günler gelmiş, günler geçmiş. Bahar geçmiş, yaz gelmiş. Ama ne

yaz! Sıcak mı sıcak. Kurak mı kurak. O kadar sıcak olmuş, o kadar kuraklık olmuş ki hiçbir yerde su kalmamış. Bizim gölün suları da sıcakta, kuru havada alçalmış da alçalmış. En sonunda göl kurumuş. Gölde bir damla su kalmamış.

Ördekler susuz gölde ne yapsınlar? Hemen göç etmeye karar vermişler. Bu kez kurbağa yalvarmaya başlamış. "Etmeyin, eylemeyin, beni burada

11



yalnız bırakıp
gitmeyin. Tek
başına kuru bir
gölün dibinde ne
yaparım?

Hoplaya, hoplaya
nereye gidebilirim? Açlıktan
susuzluktan ölürüm."

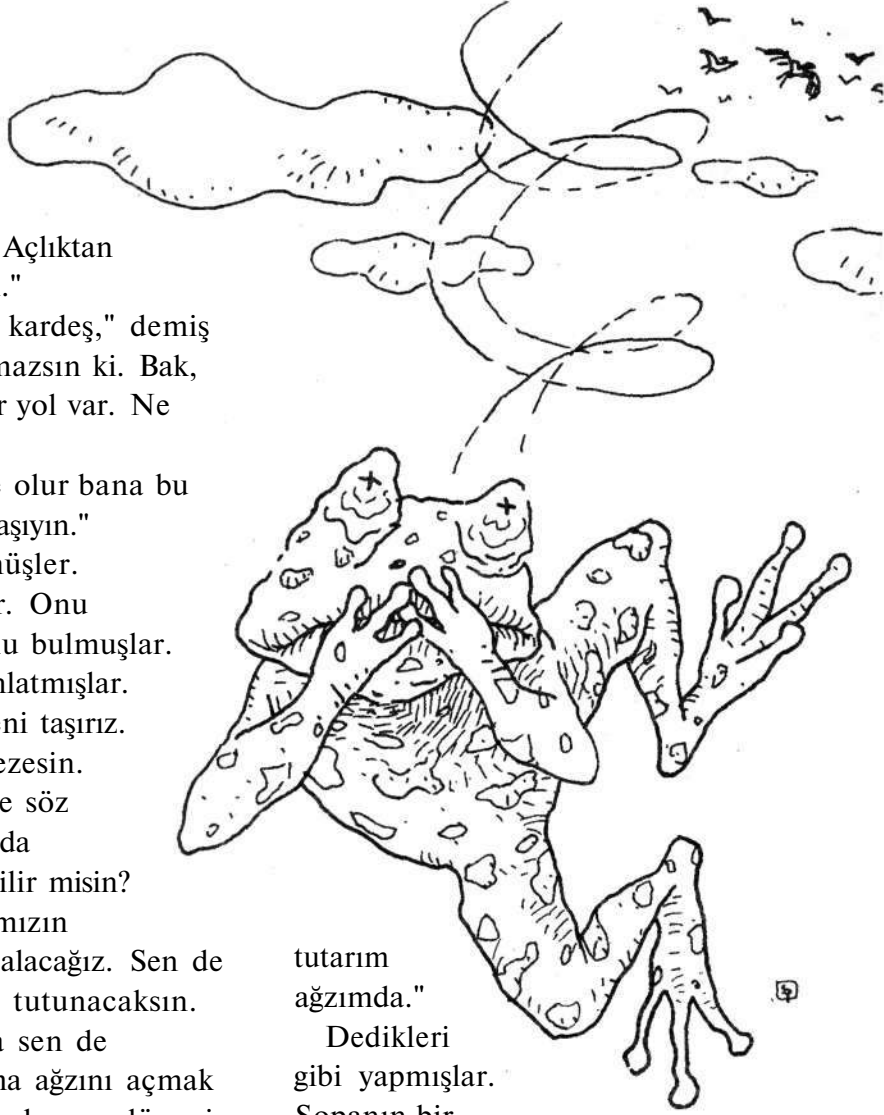
"İyi ama kurbağa kardeş," demiş
ördekler, "Sen uçamazsın ki. Bak,
önümüzde uzun bir yol var. Ne
yapalım?"

"Beni de alın. Ne olur bana bu
iyiliği yapın; beni taşıyın."

Ördekler düşünmüşler.
Kurbağaya acımışlar. Onu
taşımanın bir yolunu bulmuşlar.
Sonra kurbağaya anlatmışlar.

"Bak," demişler, "seni taşıyoruz.
Ama sen biraz gevezesin.
Darılmaca yok. Bize söz
verebilir misin? Yolda
konuşmadan durabilir misin?
Çünkü ikimiz gagamızın
arasına bir değnek alacağız. Sen de
ağzınla bu değneğe tutunacaksın.
Böylece biz uçunca sen de
havalanacaksın. Ama ağzını açmak
yok. Ağzını açacak olursan düşersin.
Bu da senin sonun olur. İyi düşün,
konuşmadan durabilir misin? Biz
gagamızı açmadan uçabiliriz, hiç
korkma."

Kurbağa söz vermiş. "Hiç
konuşmam!" demiş. "Sopayı sıkı sıkı



tutarım
ağzımda."

Dedikleri
gibi yapmışlar.
Sopanın bir
ucundan bir ördek,
öteki ucundan ördek tutmuş,
gagalarıyla iyice kavramışlar. Ortadan
da kurbağa ağzıyla asılmış sopaya.
Havalanmışlar birlikte, yola
koyulmuşlar.

Az gitmişler, uz gitmişler.
Dere tepe üstünden uçup
geçmişler. Gele gele bir
köye gelmişler. Onlar
yukarıda uçadursun,

aşağıda köylüler
kafalarını kaldırıp
bunları görmüşler.
Şaşmışlar, kalmışlar. Bir

garip manzara. Bir sopayı
ördekler tutmuş uçar. Ortada bir
kurbağa sallanır, durur. Bir
durmuşlar, bir bakmışlar. Sonra hep
bir ağızdan konuşmaya bağrışmaya
başlamışlar. Bir gürültü, bir uğultu
kopmuş.

Gagaları sıkı sıkı sopayı kavramış
durumda ördekler uçmuşlar.
Aldırmamışlar bile köylülerin
gürültüsüne! Kurbağaya gelince, o
çok kızmış köylülere. Bir susmuş, iki
susmuş. Biraz dayanmış, biraz
direnmiş. Sonunda kendini
tutamamış. Şu köylülere "Hiç mi
kurbağa görmediniz? Susun da geçip
gidelim!" demek istemiş. Ama ağzını
açınca ne olmuş biliyor musunuz?
Bildiniz! Küt, diye aşağı düşmüş.
Köylüler üzülmüşler, ördekler
üzülmüşler ama ne yapsınlar. Olan
olmuş, kurbağa gevezeliğinin kurbanı
olmuş.

(Gülçin Alpöge'nin derlediği "Masallarla
Dünya Gezisi" adlı kitaptan alınmıştır.)

Abonelerimize...

Bütün abonelerimize tanıdığımız
"ARMAĞAN ABONELİK" hakkınızı
kullandınız mı?

Eğer henüz bizi arayıp bir
arkadaşınıza ücretsiz olarak üç aylık
abonelik vermediyseniz, lütfen
hemen şimdi arayın. Telefonumuzu
biliyorsunuz: 0212 252 63 75 veya
0212 252 63 76.

Şimdiye kadar armağan abonelik veren abonelerimizin listesi:

Pınar Santemiz, Sema Koçum, Aslı
Deniz Özakar, Okan Bozkurt, Müge
Seventürk, Akın İngin, Hikmet
Gezici, Ömer Doğan, Zehra Yarım,
Ayşenur-Furkan Gökşen, Serdar
Kılıçarslan, Olcay Güner, Ayşe Pınar
Köprücü, Tonguç Cankurt, Ömer
Doğan, Delal Çerimli, Ayşenaz Peten,
Güneş Özcan, Duru Kurt, Ercan
Coşkun, Dilek Şekerci, Ayşe Deniz
Özüncer, Levin Menekşe, Gülgün
Taşkiran, Çağıl Gal, Işıl Cinmen,
Bilge Ertem, Ilgın Külekçi, Cem
Günel, Mert Sağır, Güneş Esgün,
Ayşen Birol, Duygu Kılıçık, Arda
Ünlüsoy, Onur İriz, Elif Çetiner,
Emek Yurdakul, Başar Kutlu, Ceren
Elitez, Umut Şeker

PAZAR günü Orhan'ı erkenden uyandırdılar. Pikniğe gideceklerdi. Anne akşamdan hazırlık yaptı. Baba, hazırlananları arabanın arkasına yerleştirdi. Küçük tüp, tel ızgara, gazete kağıdı, çıra, kömür, eski kilim ve Orhan'ın içinde ne olduğunu bilmediği birkaç torba. Orhan topunu almak istedi. Baba topu arka koltuğa attı. Bagajda yer yoktu.

Yola koyuldular. Kalabalıktı. Herkes orman yoluna yöneldiği için trafik sıkışıyordu. Yol boyunca piknik malzemeleri satan satıcılar birikmişti. En çok kömür satıyorlardı. Orhan'ın babası ormana gidip kömürle ateş yakmaktan ve üzerinde sucuk kızartmaktan çok hoşlanırdı.

Satıcıların arasından geçip daha تنها bir yola girdiler. Artık kuş sesleri duyulmaya başlamıştı. Orhan'ın babası öndeki arabayı geçmek istedi. Kornasına bastı. Öndeki araba biraz sağa çekildi, ama yetmedi. Yol dardı. Orhan'ın babası yine kornaya bastı. Öndeki araba biraz daha sağa çekildi, ama korna susmadı. Öndeki araba durdu. İçindeki adam inip yaklaştı. Tam o

anda Orhan'ın babası da koltuğun altına eğilip eline bir demir çubuk aldı.

Adam pencereye yaklaştı. "Efendim," diye söze başladı, "Biliyorsunuz yol dar ve..."

Orhan bunları duymuştu, ama babası duymamıştı. Çünkü adam bunları söylerken Orhan'ın babasının ağzından arka arkaya küfürler çıkıyordu. Küfürler yetmemişti.

Kapıyı adamın yüzüne doğru açıp dışarı fırladı. Elindeki çubuğu adamın kafasına doğru salladı. Adam kendini korumak

Orhan'ın babası...

için

Orhan'ın babasına sarıldı.

Yuvarlandılar. Orhan'ın annesiyle öndeki arabadan bir kadın onları ayırmaya çalıştılar. Orhan korkudan ağlamaya başladı. Başka arabalardan çıkanlar kavgayı ayırdılar. İkisinin de üstü başı çamur olmuştu. Orhan'ın babası piknik yerine gelene kadar küfür etmeye devam etti. Orhan'ın annesi onu yatıştırdı.

Orhan'ın babası daha sonra şarkı söyleyerek kömür kırdı. Orhan dal topladı. Babası, "Bu dallar ufak!" diyerek onları attı, kendisi başka dallar topladı. Orhan, daha iyi yansın diye ateşe üflemek istedi. Babası onu öteye itip kendi uzun uzun üfledi.

Orhan'ın babası sucukla birlikte rakı içti. Gömleğini çıkardı ve ayaklarını uzatarak sigara yaktı. Sonra teybe bir kaset koyup sesini açtı. Çevredeki piknikçiler ona bakmaya başladı. Bir kadın, "Sesi biraz kısar mısınız?" diye seslendi. Orhan'ın babası sesi sonuna kadar açtı. Kadın başını çevirdi. Bir adam geldi. Babamın dibinde durdu. "Sesi kısar mısın?" dedi. Orhan'ın babası küfür ederek yerinden fırladı. Dövüşmeye başladılar. Çevreden gelenler onları ayırdı. Teyp kırıldı. Babanın kaşı kanadı. Anne, eve dönünce komşuya, "Bugün pikniğe gidip temiz hava aldık ve çok eğlendik," dedi.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

~ Sağlığım Düşün ~
Sigara, içki, kumarı bırak,
Kendi sağlığını düşün.
Eğer bırakmazsan,
Öleceksin bir gün.

Eroin, kokain, esrar,
Seni ölüme yollar.
Hemen bırak içkiyi,
Çok geç olmadan.

Güsem Şükriye



GÖKYÜZÜ

Gökyüzünde bir kuş gördüm,
Süzülüp uçuyordu.
Gökyüzünde bir bulut gördüm,
Masmavi, bana bakıyordu.

Gökyüzünde bir yıldız gördüm,
Parlayıp, gözümü alıyordu.
Gökyüzünde bir ay gördüm,
Işığıyla rüyalarımı aydınlatıyordu.

Ayşe Deniz Özüncer
İzmir Özel Türk İlkokulu 3-A



- Enerji Haftası -

Bak hava aydınlık
Neden ışığı açıyorsun
Ellerin temiz niçin
İşte bunları yapma,
İsrafçı oluyorsun.

★ ★ ★

Su parası geliyor,
Gözün açık kalıyorsun
Elektrik parası ge
Feryatla bağırıyorsun
İsrafçı olma, gözün
Şiirle ilgili söz
Tutumlu olmak iyise

Fatih Yangın



Kırmızı fare

Kırmızı fare abone olduğum
dergi

Bize verir birçok bilgi

X X X

Bölümleri: bilim/oyun ve
Fındık faresi

Düşünüyorum var mı bu
dergiden iyisi?

X X X

Şimdi gönderiyorum bu
şirri.

Yalnız şir değil birde
sevgiyi

Yasemin
Borlan



ziyorsun?

n-
yon,
ik kalma

- GÖKYÜZÜ -

Gökyüzüne bak sen,
Güneş gülümser birden
Ay çıkar dağlardan
Güneş kaçar hemen
Ay çıktığında birden
Yıldızlar doluşur gökyüzünden
San ki tutuşurlar ~~ele~~ elele,
Ay ve yıldızlar birlikte

Sabah olur, güneş doğar
Bulutlar beyazlamaya başlar.
Kovalamaca oynar ay ve güneş.
Gökyüzü senleni verir,
Gök kaşığı çıktığında.
Gri bulutlar gelir.
Birden yağmurlar başlar
Dağılır bütün cisimler
Gök yüzüne bak sen

Yağmur yağarken
Güneş doğarken
Gökyüzüne bak sen,
Gülümserler sana
Renk renk yıldızlar

Delal Şeker

~~Delal Şeker~~

AYI

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi: Ali Avni Öneş

MUTLU DOSTLAR

Meshaba, yaşlı Cree kızılderilisi, vadinin bir uçtan bir uca görüldüğü bir tepe üzerinde güneşte oturuyordu. Yıllarca önce herkesin dev dediği Meshaba şimdi öyle yaşlıydı ki, Fort-Dieu posta merkezinin defterlerinde bile onun doğumuna ilişkin bir kayıt yoktu. Kırış kırış olmuş, hava değişiklikleri yüzünden yıpranmış derisi kurutulmuş geyik postunu andırıyordu. Esmer, zayıf yüzünün çevresinde kar gibi aklaşmış olan saçları omuzlarına dökülüyordu. Elleri saydamlaşmış, burnu bile zamanla incelmışti. Fakat gözleri hâlâ koyu renkli mücevherler gibi pırıldıyordu ve yüzyıla yakın zamandan beri görüşü hiç zayıflamamıştı.

Bakışlarını vadi üzerinde

gezdiriyordu. Arkasında, tepenin öbür yamacının bin beş yüz metre ötesinde yalnız yaşadığı eski tuzakçı kulübesi yükseliyordu. Uzun ve soğuk bir kıştan sonra Meshaba, ilkbaharın dönüşüyle sevinçli bir halde bir güneş banyosu yapmak ve değişmekte olan dağları seyretmek için tepeyi aşmıştı.

Oturduğu yerden, ovanın içinde yüz metre kadar yükseğe fırlamış kayalığı da görebiliyordu. Fakat bu tepelik onu hiç de ilgilendirmiyordu. Eğer görüş alanının ortasına girmeseydi, o bir kilometre kadar daha ilerileri görebilirdi.

Gözleri ağır ağır döndü, sonra görüş alanını sınırlayan sarp yükselti üzerinde durdu. Kalbi göğsünün içinde hızlı hızlı çarptı. Piposu ağzından düşüp elinde kaldı. Tek bir adalesini kımılatmadan, taş kesilmiş gibi hareketsiz baktı, baktı.

Güneşli bir düzlük üzerinde en çok seksen ya da doksan metre ilerde, ilkbahar kürkü kara kehribar gibi pırıldayan genç bir ayı duruyordu. Meshaba'yı şaşırtan, bu ayının birdenbire ortaya çıkması değildi, onun yanında bir Vakayu, bir ayı kardeş değil, fakat koca bir kurt görmüş olmasıydı.

Yaşlı adam ağır ağır yarı saydam elini kaldırdı, net görmesini önleyen herhangi bir şeyi siler gibi bir hareket yaptı. Yaşamış olduğu sekseni aşkın yıllar boyunca bir ayı ile dostluk kurmuş kurda hiç rastlamamıştı. Doğa bu hayvanları düşman yaratmıştı ve aralarına ormanda var olan en derin kinlerden birini koymuştu. Meshaba, gene bir an gözlerinden kuşkulandı. Fakat az sonra mucizenin apaçıklığını kabullenmek zorunda kaldı. Zira hayvan ona doğru yanını döndü. Bu bir kurttu. Boyu ayının omuzlarına erişen iri kemikli bir kurttu; koca kafası ile devimsi bir hayvandı ve...

Bu anda Meshaba'nın yüreği bir kere daha şiddetle çarptı, çünkü ilkbaharda kurtların kuyrukları kalın ve tüylü olurdu, oysa bu hayvanınki bir kunduzun tokacı gibi kılsızdı.

Meshaba soluyarak, "Ohne meueh! (Bir köpek)" dedi. Olduğu yerde kıvrılır gibi yaptı ve geriye kaydı. Tüfeği elinin erişemeyeceği yerde, oturduğu kayanın arkasındaydı. Bu

seksen ya da doksan metre mesafenin öteki ucunda Niua ile Miki, güneşin altında, Niua'nın bütün kış uykusunu çekmiş olduğu mağaranın ağzında gözlerini kırptırarak duruyorlardı.

Miki heyecanlıydı. Ona hep Niua'yı bu kovukta, geçen sonbaharda değil de dün bırakmış gibi geliyordu. Fakat şimdi kendisi ormanlarda sert bir kış geçirdikten sonra ona dönüyor, onu bu kadar büyümüş görmekten şaşkın bir halde bulunuyordu. Bunun açıklaması basitti: Niua dört aylık uykusu süresince düzenli olarak büyümesine devam etmişti. Şimdi uyuduğu zamanki cüssesinin yarısı kadar daha boy atmıştı.

Niua, esmer burnuyla havayı koklayarak almaya başladığı garip kokuyu anlamaya çalışıyordu. Bu üç kişiden durumda bir olağanüstülük bulmayan tek oydu. Dört buçuk ay önce uykuya yattığında Miki yanındaydı, işte gene onu yanında görüyordu. Ayı için bu dört buçuk ayın hiçbir anlamı yoktu. Kaç kere Miki onunla birlikte yatmış ve kalkmıştı. Zaman olarak bütün kavrayabildiği dün akşam gözlerini kapamış olmasıydı. Bu anda tek sıkıntısı havada yakalamış olduğu bu anormal kokuydu. İçgüdüleriyle bunda bir tehdit sezdi. Hemen Miki'ye bir uyarı homurtusu fırlatarak



geri döndü.

Meshaba tüfeğiyle onu kolayca vuracağını umarak kayanın arkasından bakınca onların şimşek gibi gözden kaybolduklarını gördü. Tetiği çekmekte acele etti.

Silah patlaması ve başlarının üstünden kurşunun ısıklık çalarak geçmesi Miki ile Niua'ya çok şeyler hatırlattı; ayı, başı omuzlarının arasında, kulaklarını bastırmış bir halde kaçmaya başladı ve Miki bir buçuk kilometre boyunca onu izlemekte güçlük çekti. Sonra Niua soluyarak durdu. Yılın üçte biri süresince hiçbir şey yemediğinden ve

uzun bir hareketsizlik yüzünden bu koşunun çok geçmeden sona ermesi gerekti. Bu arada Miki onu burnunun ucundan kuyruk sokumuna kadar inceden inceye koklamaktaydı. Hiçbir şeyin eksik olmadığını açıkça meydana çıkardı, çünkü incelemesi bitince hafif bir sevinç havlaması koyverdi ve yaşla artmış olan boyuna ve ağırbaşlılığına rağmen uyanmış olan arkadaşını tekrar görmüş olmanın sevincini belirtir tarzda bir çocuk coşkuluğuyla zıplayıp oynamaya koyuldu.

Unugunu

İrina Kürshunov

Türkçesi: Necdet Neydim

SİZE UNUGUNU'NUN öyküsünü anlatacağım. Nasıl ortaya çıktığını, bize neler yaptığını ve ardından nasıl ortadan yok olduğunu anlatacağım.

Unugunu bize pazar günü geldi. Babam, annem, dedem ve ben oturmuş kahve içiyorduk. Kek de vardı yanında ve hepimiz kovboy filmi seyreliyorduk ve tam da soyguncunun hapisten kaçtığı sahneydi. İşte o sırada kapı çaldı.

"Kim gelmiş bir bakıver, Ediz!" dedi annem ve ben sanki hiç duymamış gibi yaptım, çünkü filmin en heyecanlı yerindeydim.

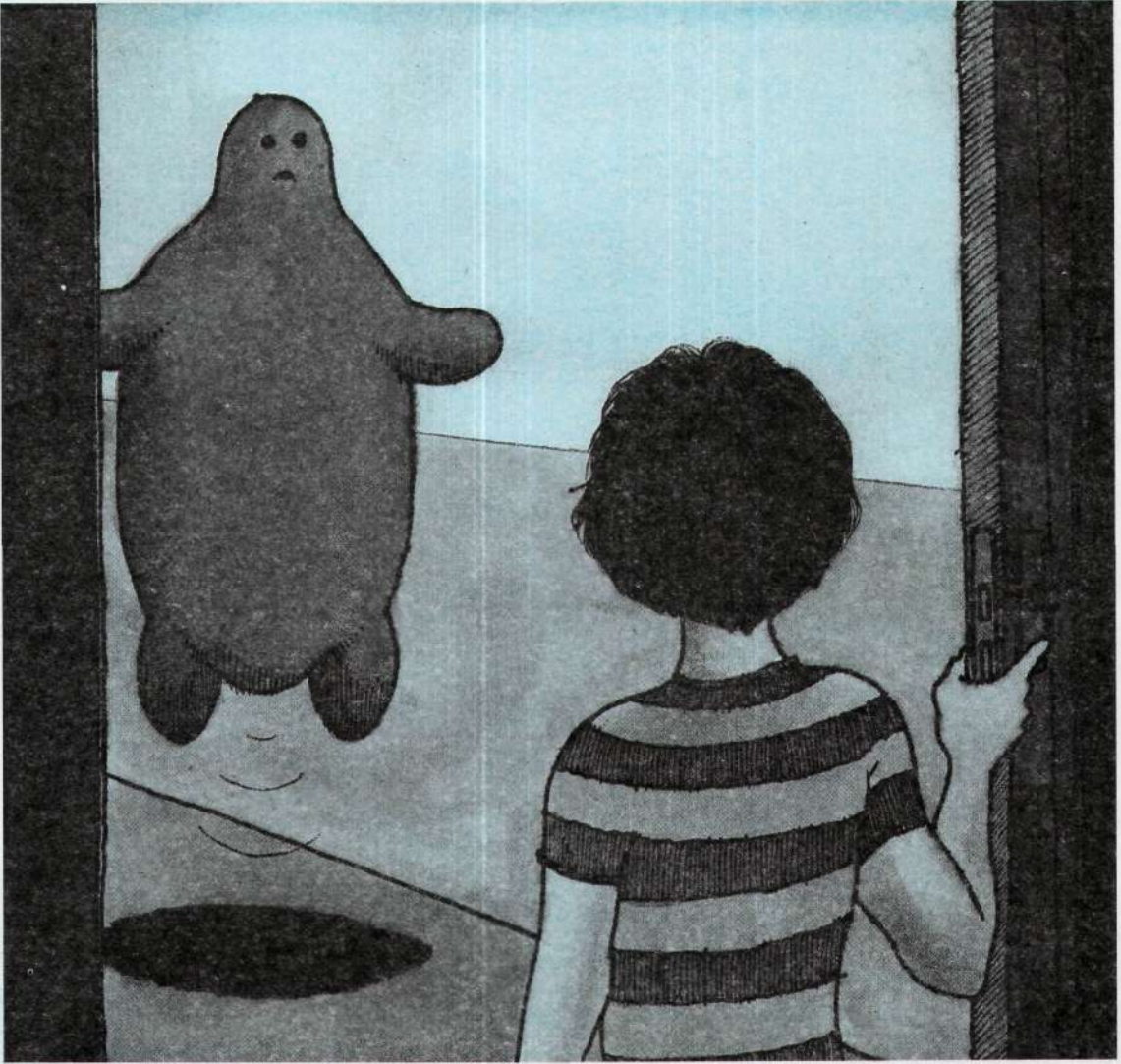
"Kapıya baksana!" dedi annem tekrar. Yerimden fırladım ve kapıyı açtım.

İşte o zaman gördüm Unugunu'yu.

Elbette onun Unugunu olduğunu bilmiyordum. Korkmuştum. Kapı komşumuz bayan Tombul'u düşündüm, karşımda mavi balona benzer bir şey duruyordu, pek de kocaman olmayan kafası, kolları

bacakları vardı. Ona bir tekme patlatabilseydim! Karşına kollu bacaklı bir balon çıkınca basacaksın tekmeyle!

İşte bu garip şey paytak paytak yürüyerek yanımdan geçip içeri girdi. Babamın içerde oturuyor olması beni sevindirmişti. Kimse bana numara çekemezdi. Apartman yöneticisi bile ben bahçede top oynuyorum diye bana tek kelime edemezdi, ama onun dışında herkes bağırır çağırırdı. Şundan kesinlikle emindim: Babam, arslan babam, ona gününü gösterecekti. Ama babam hiçbir şey yapmadı. Bu garip şeye boş gözlerle baktı. Annem de ona bakıyordu, dedem de. Hepsi dilini yutmuş gibiydi. Yalnızca muhabbet kuşumuz cıvıldıyordu. Ve sonra da olan oldu: Bu şey şişmeye başladı. Şişti, şişti, babamdan daha kocaman oldu, öyle kocaman oldu ki, duvardaki elbise dolabını bile geçti. Kafası kolları ve bacaklarıyla kocaman bir balon.



Kafasına bir ağız ve iki de göz oturtulmuştu. Gözleri küçücüktü, cam düğmeye benziyorlardı. Bu gözlerle bir birimize bakıyordu, bir ötekimize. Bana, babama, anneme, dedeme bakıp duruyordu.

"Ben bir Unugunu'yum," diye homurdandı.

"Aman tanrım!" diye bağırdı annem ve yerinden fırladı, babam sanki başına taş yemiş gibiydi. Arabamız çalındığında bile yüzü böyle bir hal almamıştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Ne istiyorsunuz bizden?"

Babam, Unugunu'ya "siz" diyordu,

çok şaşırmıştım.

Unugunu kalın, şişirilmiş sosise benzer kolunu kaldırdı.

"Televizyonu kapatın! Oturun! Çenenizi kapayın!" diye gürledi. Korkudan hemen televizyona koşup kapadım. Çok garip bir sesi vardı. Konuşan sanki apartman yöneticimizdi ve gırtlaklı tenekedendi. Ama onun sesi, bununkinin yanında yumuşacık kalırdı. Şu anda bile Unugunu'nun sesi aklıma gelince korkuya kapılıyorum. Şu pis sığır çekip gitse, diye düşünüyordum, babam onu dışarı atsa. Göz ucuyla babama baktım. Koltukta oturuyordu, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu, yüzü bembeyazdı.

24

Bunun hakkından annem gelirdi. Annem bu durumların hakkından gelirdi. Annem çoğu zaman sakın biridir, ama çok damarına basmamak gerekir, bir patlarsa vahşi bir kaplana benzer.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye Unugunu'ya bağırdı. "Defolup gidin burdan. Burası bizim evimiz. Yoksa polis..."

Sonrasını getiremedi, çünkü babam ağzını kapamıştı.

"Delirdin mi sen?" diye fısıldadı ve Unugunu'yu gösterdi. Ben de görmüştüm: Ağzından küçük sarı dumanlar geliyordu, babamın bazen sigara içerken çıkardığı halkalara

benziyordu. Ortılığı bir anda iğrenç kokular sardı.

Annem bir çılgılık attı. "Lütfen yapma!" diye yalvardı. "Kesin, ne olur! Çocuğu düşünün. Ne isterseniz yapacağız."

"Çok iyi," diye homurdandı Unugunu. "Akıllı davranıyorsunuz. Şu ihtiyar yerinden kalksın."

İhtiyar dediği dedemdi. Dedem koltuğunda oturuyor ve tek kelime duymuyordu. Dedem ağır işitir.

Babam koltuğundan çekip kaldırdı.

"Gel kanepeye geç!" diye kulağına bağırdı. "Buraya Bay Unugunu oturtmak istiyor."

"Unu- gunu mu?" diye kekeleydi dedem. "U-nu-gu-nu mu?" O da sanki kafasına taş yemiş gibiydi.

Unugunu kendini koltuğa bıraktı. Koca poposuyla koltuğa yayıldı ve gürledi:

"Kahve, kek, salamlı sandviç... Haydi çabuk olun!"

Annem mutfaka koştu. Taze kahve ve kocaman bir pastayla geri döndü. Sandviç de getirmişti, bol salamlı, benim hep yemeyi düşündüğüm gibi. Unugunu tıknmaya başladı. Bütün pastayı yalayıp yuttu. Öfkeden patlamak üzereydim.

"Niye bu sığırın poposuna bir tekme patlatmıyorsun?" diye babama bağırdım. "Şşşşt!" işareti yaptı annem korkuyla. Unugunu koltuğa yaslandı

ve gürledi. "Açıklayın ona!"

"O bir Unugunu'dur," dedi babam.

Bunu zaten biliyordum.

Bilmediğim, bir Unugunu'nun poposuna niye tekme atılamayacığıydı.

"Unugunu tehlikeli biridir," dedi babam. "Büyüyünce öğrenirsin. Unugunu'nun emrettiği yapılır."

"Niye ki?" diye sordum.

Babam Unugunu'ya baktı.

Unugunu başıyla onayladı ve babam konuşmaya devam etti. "Çünkü zehirli gazlar çıkarıyor. Sen de gözlerinle gördün. Biraz daha fazla gaz kaçırırsa hepimiz ölürüz. Bütün yetişkinler, Unugunu'ya itaat etmek gerektiğini bilirler."

"Peki ya öldürülürse?" diye sordum. Annem yine "Şşşt, şşşt," diye fısıldadı. Unugunu yerinden kalktı. Bütün heybetiyle karşımıza dikildi ve gürledi:

"Unugunu öldürülemez. Unugunu ölümsüzdür."

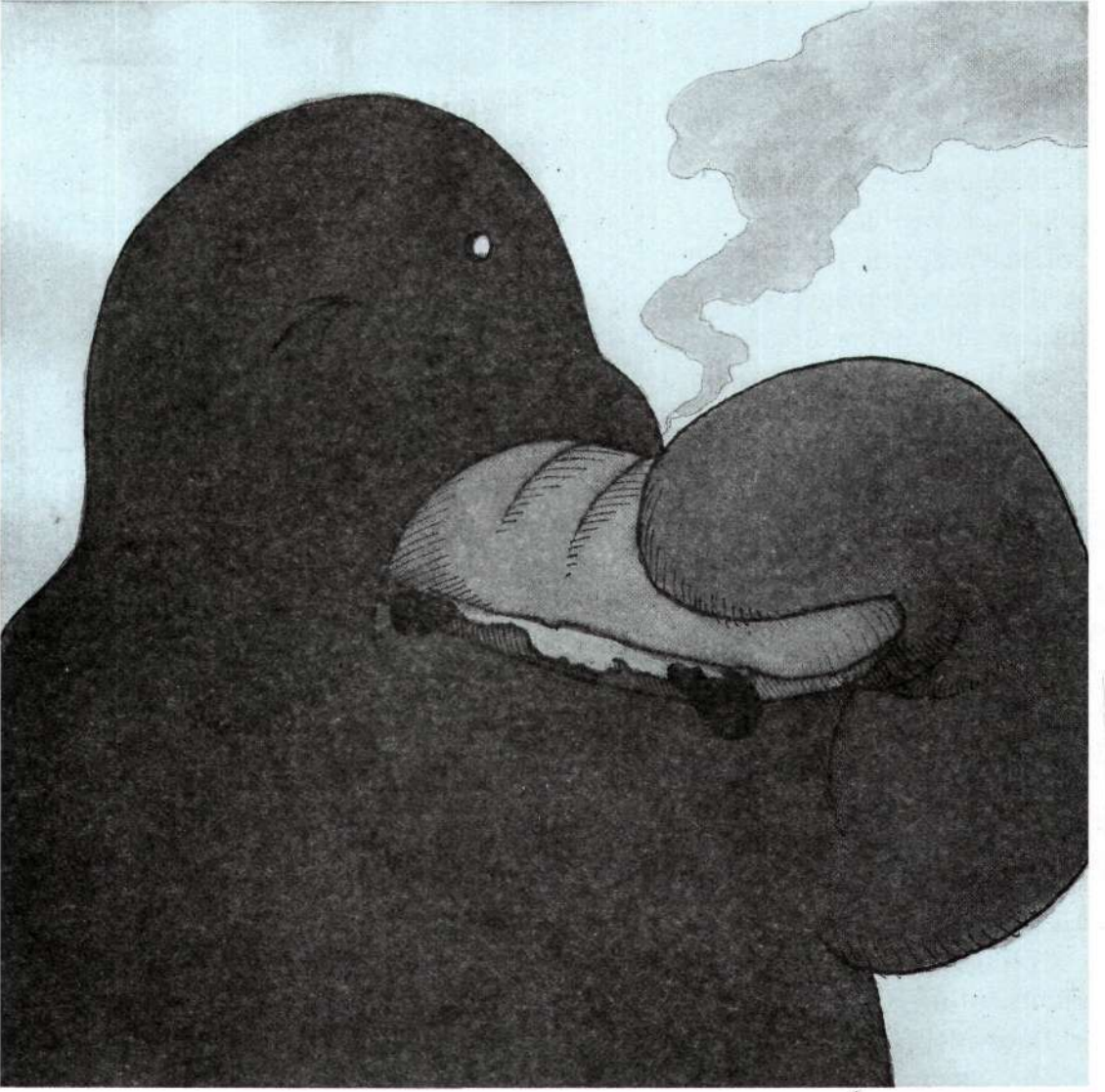
Babam başıyla onayladı. "Bu doğru," dedi.

İşte o andan başlayarak Unugunu'nun buyruğuna girmiş olduk. O bizim yapacaklarımızı bize emrediyor ve biz de onun emirlerini yerine getiriyorduk. Öncelikle yiyecek ve içecek istiyordu. Sabahtan akşama kadar tıkınıyordu. Sosisli sandviçler, kızarmış et, çorba, dolma

ve tavada yumurta en çok tıkındıklarıydı. Annem bütün günü mutfakta geçiriyordu. Bir hafta sonra mutfak parası kalmadığı için babam bankada biriktirdiğimiz bütün parayı çekip getirdi. Para yüz milyondan fazlaydı. Yalnızca Unugunu'yu besleyebilmek için yapmıştı bunu. Ama parayı çekmek başımıza gelenlerin en kötüsü değildi. Daha da kötüsü vardı, yapmak zorunda kaldığımız. Bu daha ilk pazar başlamıştı. Unugunu geldikten iki saat sonra kapı çalınmıştı. "Dinleyin," diye gürledi Unugunu, "dikkat edin." Ve anneme kapıda bekleyen misafire, "Defol, aptal domuz!" demesini emretti. "Hayır!" diye bağırdı annem. "Bunu yapamam."

"Anlamadım!" diye gürledi Unugunu ve biraz duman çıkardı ağzından. Bunun üzerine annem denileni yapmak üzere yerinden kalktı. Ben de onunla birlikte kapıya gittim. Kapıdaki Ayşe teyzemdi. "Merhaba Ayla," dedi teyzem ve içeri girmek istedi.

"Defol, aptal domuz!" dedi annem herkesin duyabileceği bir sesle. Ardından kapıyı kapadı ve ağlamaya başladı. Ayşe teyzem onun kızkardeşiydi. Onun bize gelmesi hepimizi mutlu ederdi, ben de çok sevinirdim, çünkü onunla kızma birader oynamak çok zevклиydi. Artık



bizim eve adımını atamazdı. Öyle öfkelenmişim ki, okumla yayımı alıp onun karnını deşmek geçiyordu içimden ama şu zehirli gaz yüzünden bunu yapmam mümkün değildi. Hepimiz öyle düşünüyorduk. Bu yüzden annem kapımızı çalan herkese "Defol, aptal domuz!" demek

zorundaydı. Korkunç bir şeydi bu. Üç gün içinde annem, arkadaşlarından ikisine, apartmandan üç bayana, dört satıcıya, benimle oynamak isteyen üç çocuğa "Defol, aptal domuz!" demişti. Artık kimse yüzümüze bakmıyordu. Yönetici babamı gördüğünde tükürüyor, babam da buna

katlanıyordu. Çünkü Unugunu'dan kimseye söz edemiyorduk. İlk pazartesi günü babam işe, ben okula giderken Unugunu gürledi:

"Eğer içinizden biri benim burda olduğumu başka birine söylerse, kadın ve ihtiyar zehirli gazla ölecek, anlaşıldı mı!"

Susmamız gerektiğini biliyorduk.

Okulda dikkatimi hiçbir şeye veremiyordum. Sürekli eve dönmemeyi düşünüyordum. O zaman insanlar bana niye diye soracaklardı ve sonunda polis kapımızı çalacaktı. Sonra da annem onlara, "Defol, aptal domuz," diyecek ve polis de evimizi basacaktı ve ardından Unugunu annemi ve dedemi zehirleyecekti. Öğlenleri eve gitmek ve oturma odasında oturmak zorundaydım. Evdeki herkes orada oturmak zorundaydı. Unugunu iki kişinin bir arada olmasına ve başbaşa konuşmasına izin vermiyordu. Bu yüzden kendi aramızda hiç konuşmuyorduk. Artık televizyon da seyretmiyorduk. Akşamları babam mektup yazmak zorundaydı. Mektuplar müdürüne, şefine ve akla gelebilecek herkese yazılıyordu. Mektuplarda arkadaşlarını kötülüyor, şefin hakkında kötü konuştuklarını, tembel olduklarını, buna benzer bir sürü şey yazıyordu. Bunları yazarken babamın yüzü sapsarı oluyordu.

İçimizden biri ona bir şey söylemeye kalksa hemen bağırıyordu. Çoğu zaman dolabın yanındaki köşeye saklanıyordum. Oraya çöküp büzülüyordum, böylece Unugunu'nun gözünden uzak oluyordum. Onun beni unuttuğunu umuyordum. Ama boşuna bir umuttu bu.

Bir öğlen düğme gözleriyle bana bakmaya başladı. Bir süre sonra, ayağa kalktı ve pencereye gitti. "Buraya gel!" dedi bana. "Dışarıya bak. Kim o aşağıdaki?"

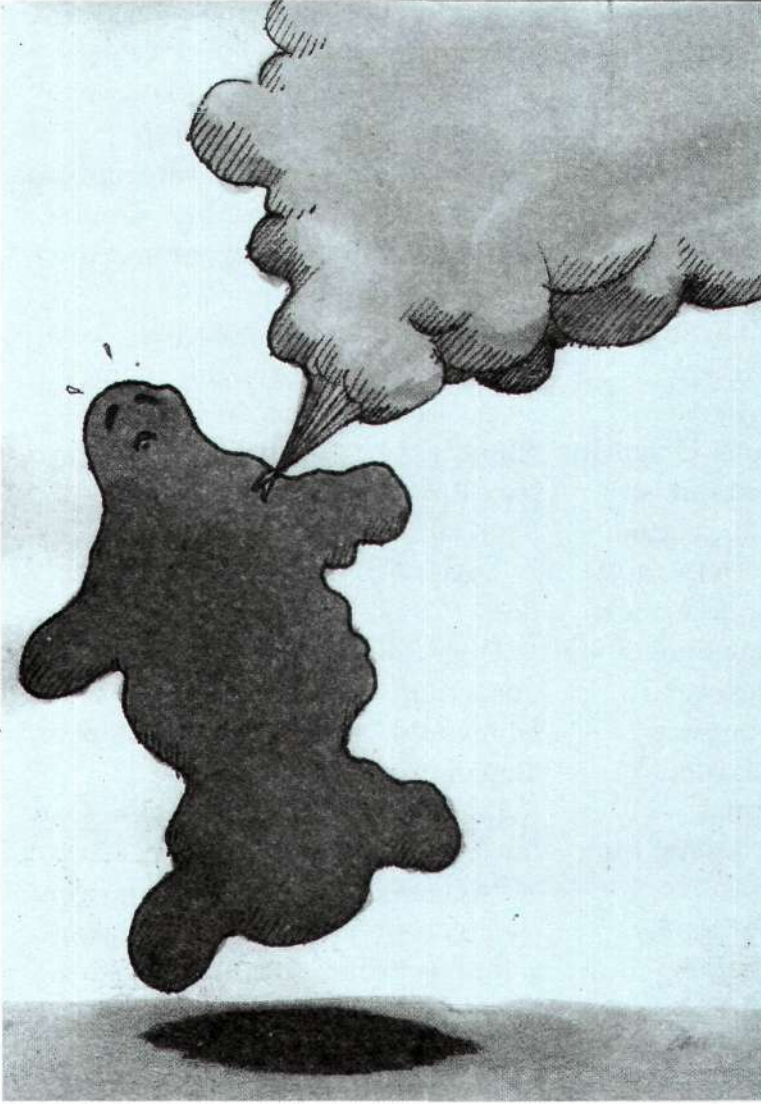
"Kaan," dedim.

"Aşağı in," dedi Unugunu. "Kaan'ı döv!"

Doğru duymuş olamam," diye düşündüm. Kaan daha okula bile gitmiyordu. Küçük bir çocuktı ve aşağıda trencilik oynuyordu. Kafasında mavi bir şapka vardı. Onu dövemezdin.

"Aşağı in," diye yineledi Unugunu. "Kaan'ı döv! Yoksa kadın ve ihtiyar zehirli gaz soluyacak. Çabuk ol!"

Şükürler olsun ki dedem sağırdı, ama annem Unugunu'yu anlamıştı. Bana bakıyordu ve ben de onun düşündüğünü anlayabiliyordum. Umarım dediklerini yapar, diye düşünüyordu. Annemden umulmazdı bu. O bana hep küçükleri, güçsüzleri korumamı söylerdi. Evet, bir zamanlar böyle derdi. Benim annem . yalan söylemezdi, ama şimdi Kaan'ı



pataklamamı istiyordu şu kahrolasica Unugunu yüzünden. Ve ben aşağıya indim, denileni yaptım. Unugunu'yla yaşantımız böyle sürüyordu ve kimse bu işin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Annem yemek pişiriyor ve ağlıyordu, babamın yüzünün rengi

gittikçe sararıyordu, ama bütün bunlar bir işe yaramıyordu. Kim bilir Unugunu bize daha neler yapardı. Eğer dedem olmasaydı, dedem ve onun koltuğu.

Dedem seksen yaşının üzerindeydi. Artık bunamıştı. Birçok şeyi unutuyordu, bazen nerde olduğunu bile hatırlamıyordu. Ama eskiden kafası iyi çalışırdı. Eskiden bana dünyanın oluşumunu anlatmıştı. Ben küçükken bana masallar anlatırdı ve benimle her gün istasyona giderdi, çünkü ben trenleri çok severdim. Büyüyünce bana bisiklete binmeyi ve kaymayı o öğretti,

dondurma da alırdı. Dedeme kimse dokunamaz, Unugunu bile. Onun koltuğunu aldığından beri zaten öfkeliyim, ama dedem öfkeli görünmüyordu. Sakin sakin kanepede oturuyordu ve hiç söylenmiyordu. Üç hafta sürdü bu. Ama dördüncü

haftada, Unugunu bir keresinde pencereden bakarken, birden yerinden kalktı, kahve fincanını aldı ve koltuğuna oturuverdi. Galiba Unugunu'yu unutmuştu.

Annem onu yerinden kaldırmaya çalıştı ama dedem söylenmeye başladı: "Rahat bırak beni!"

"Unugunu'nun yeri orası," diye yalvarıyordu annem.

"Unugunu mu? O da kim?" diye sordu dedem. Unugunu geriye döndü ve dedeme yaklaşmaya başladı. Koltuğunun yanına dikildi, fincanı aldı ve kahveyi dedemin yüzüne döktü.

"Alın bu ihtiyarı!" diye gürledi. "Kapatın bir yere. Yemek yok ona."

Dedem ağlamaya başladı. Bunama başladığından beri sık sık ağlardı. Dedemin ağlamasına dayanamıyordum. Çok öfkelenmiştim. Masasın üzerinde kül tablası duruyordu, kalın ağır bir metaldi. Onu aldım ve Unugunu'ya fırlattım. Poff! diye bir patlama oldu, sanki bir uçan balon patlaması gibi. Unugunu torba gibi büzülüverdi. Deliğinden sarı dumanlar çıktı. "Gaz!" diye bağırdı annem. Dedemi aldık, mutfığa koştuk ve pencereleri açtık. Hepimiz titriyorduk, ben de titriyordum ve hepimizi öleceğimizi düşünüyorduk. Bir süre sonra oturma odasına yaklaştım ve anahtar

deliğinden baktım. Unugunu patlamış bir balon gibi yerde yatıyordu ve kafesteki muhabbet kuşu cıvıldıyordu. Cıvıltısı her zamanki gibiydi. Aynı neşeyle. İşte o zaman Unugunu'nun bizi aldattığını anladık. O ölümsüz değildi, ve ağzından çıkan dumanlar da zehirli değildi. O yalnızca içi duman dolu bir balondur, başka bir şey değildi. Derisini bir çarşafa koyup tuvalete attık. Akşam babam döndüğünde Unugunu'dan geriye tek bir iz kalmamıştı. Bütün bunlar birkaç sene önce oldu. Ama biz eski neşemize kavuşamadık. Komşularımız ve dostlarımız annemin onlara "Defol, aptal domuz!" demesini unutmadılar. İhbar mektuplarını da unutmadılar, annem ve babam bunu yapmaya Unugunu'nun zorladığını kimseye söylemediler. Çünkü başka Unugunuların olmasından korkuyorlardı.

"Belki de bir başkası intikam almak için bize gelebilir," dediler ve, "Belki de diğeri gerçekten zehirli gazla doludur. Bilinmez."

Ama ben bunlara inanmıyorum. Unugunu pis kokabilir, ama zehirli değildir. Yalnızca önemli olan zamanında tekme basabilmektir ve ben bu yüzden bu öyküyü yazdım. Birinin bunu yapması gerektiğini düşünüyorum.

Geçen ayki sorum Acar'ın da kafasını karıştırdı. Aslında o da, bana telefon edip soruyu anlamadıklarını söyleyen okurlarım da haklı. Çünkü gerçekten de biraz karışık görünüyor. Hatırlayacaksınız, evin içinde öldürülen bir kişinin katilini bulmak için sorgulama yapan detektife bahçıvan sorgusunda aynen şöyle demiş: 'Efendim, benim bu işle hiçbir ilgim yok. Domates fidelerini suluyordum. Ölenin sesini duydum ve penceresine yaklaşıp içerde ne olup bittiğini görmeye çalıştım. Tabii, göremedim. Çünkü hava yağmurlu olduğu için cam buğuluydu. Ben de daha iyi görmek için camı elimle sildim ve o zaman yerde yatan zavallıyı gördüm.'

Bunu üzerine Acar, "Bahçıvan yalan söylüyor," demişti. "Camın buğulu olduğunu, çünkü yağmur yağdığını söylüyor. Aynı zamanda da 'domatesleri suluyordum,' diyor. Eğer hava dediği gibi yağmurluysa, o zaman domates fidelerini sulamasına ne gerek var?"

Ben de ona bu bilmecenin çocukluğumdaki cevabını vermiştim. Yani, "Bahçıvan yalan söylüyor,

çünkü camın buğusu evin dışında olmaz, içinde olur."

Yani bahçıvan camın buğusunu dışardan sildiğini söylediğinde yalan söylemiş oluyor. İşte soru ve cevabı bu, ama bu sonuç beni hiçbir zaman rahatlatmamıştı. Şimdi şöyle düşünün: Adamcağız camın buğusunu silerken yalan söyledi diye mutlaka katil olması gerekir mi? Adamcağız korkudan, öylesine laf olsun diye "Camın buğusunu sildim," demiş olamaz mı?

Bu aklıma takılan birinci nokta. Bir başka nokta daha var ki, işte bu da bizim bilim-oyunumuzun alanına giriyor. Cam ne zaman buğulanır? Evin camları neden içerden buğulanır?

Bunu Acar'a soruyorum. Acar cevabı veriyor: "Çünkü evin için dışardan daha sıcaktır. Havadaki su buharı da soğuk cama deyince yoğunlaşır ve su, yani buğu olur."

Doğru cevap. Şimdi bahçıvanımızı düşünelim. Adam hem yağmur yağdığını söylüyor, hem de domateslerini suladığını... Ayrıca da camın buğusunu dışardan sildiğini...

Bir an hayal gücünüzü kullanın ve

bir sera düşünün. Sera sözünü duyunca, "Biliyorum," diyor Acar. "Camla kaplı bahçe."

"Evet, bu camla kaplı bahçeyi niçin yaparlar?"

"Bitkilere sıcak ve rüzgarsız bir ortam sağlamak için."

"Evet, böylece örneğin kışın bile domates yetiştirmek mümkün oluyor. Tabii, bunun için serayı da sıcak tutmak gerekir."

"Yani soba mı yakıyorlar?"

"Evet, özel pervaneli sobalar yakıyorlar. Böylece bütün sera ısınıyor. Şimdi şöyle düşün: Bahçivanımız bu serada domates suluyor. Yağmur yağmasına rağmen domatesleri kendisi suluyor, çünkü seranın üstü kapalı. Sera evin duvarına yapışık olarak inşa edilmiş. Yani evin bir duvarı aynı zamanda seranın da duvarı ve evin bir penceresi seraya bakıyor."

Acar'ın gözleri parladı.

"Galiba anladım!" dedi.

"Söyle," dedim.

"Serada soba yanıyor, fakat evde yanmıyor. Seranın sıcaklığı evin sıcaklığından az. Yani sera nemli ve sıcak, ev soğuk. Bu yüzden de evin camında buğu oluşuyor."

"Bu durumda sence bahçivan doğru söylüyor olabilir mi?"

Acar bir süre düşündü. Sonra, "Bahçivana acıdım," dedi.

"Neden?"

"Çünkü bu öyküde hep suçlu olarak anılmış, oysa zavallı adam suçlu olmayabilirmiş de."

"Neyse ki bu yalnızca bir bilmece..." dedim, ama bir yandan da aklıma bir şey takıldı.

"Sera..." dedim.

"Ne serası?"

"Domates yetiştirilen sera. Biliyor musun ki, serada, özel koşullarda sebze meyva yetiştirmek harika bir fikir, ama şimdi doktorlar bu tür yöntemlerle üretilen domatesleri yememizi pek önermiyorlar."

"Neden?"

"Çünkü, üreticiler domateslerin daha iri olmasını sağlamak için hormon ilaçları kullanıyorlarmış. Bu ilaçlar da insan sağlığına zararlıymış."

Acar gözlerini dikip sordu:

"Bunu bahçivan mı yapıyormuş?"

"Herhalde," dedim.

"O halde bahçivanın katil olduğu doğru."

Güldüm ve ekledim: "Peki, çayda radyasyon bulunduğu halde olmadığını söyleyen yetkililere ne dersin? Ya da şu deli dana hastalığından sonra ülkemize ithal et girmediğini söyleyenlere?.."

Acar yine dimdik baktı ve bir yargıç gibi tane tane konuştu:

"Bence bahçivan suçsuz!"

KARGANIN biri öyle susamış ki, artık, "Gaak gaak!" bile diyemez olmuş. Sonunda yerde bir toprak sürahi görünce sevinmiş, ama çok az su varmış bu sürahinin dibinde. Kargacık uğraşmış uğraşmış, ama sürahinin dibindeki suya bir türlü ulaşamamış.

Çaresizlikten ve susuzluktan bütün umutlarını yitirmek üzereymiş ki, aklına bir fikir gelmiş. Gagasıyla yerden küçük bir taş alıp sürahinin içine bırakmış. Sonra başka bir taş daha alıp onu da sürahinin içine yollamış. Böylece birer birer taşları gagasıyla taşıyıp sürahinin içine atmayı sürdürmüştü. Derken içi taşla dolan sürahideki su da yükselmiş, yükselmiş, sürahinin ağzına gelmiş. Karga da sürahinin sapına yerleşip bir güzel suyunu içmiş, rahatlamış.

"Eğer insan çok isterse," demiş kendi kendine, "her zaman bir yol bulur."

Karga ve Sürahi

Anonim



resim: Fujikawa

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih *Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim Fatih *Erdoğan*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? *Waddell Firth*

Kırçıl Horoz Ayla Çınaroğlu

Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu

Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*

An **neme** Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Korman*

Fili Yuttu Bir Yılan Fatih *Erdoğan*

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana **Bakıyor** Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih *Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım Fatih *Erdoğan*

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan

Sınıfta **Kaldım** Haberim Yok Fatih Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih *Erdoğan*

Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih *Erdoğan*

Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih *Erdoğan*

Saklambaç Oyunu * Nuran Turan *Mistik*

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık **Günleri** A. A. Milne Shepard

Park Peri ve **Belediye** Başkanı Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık *Handan Derya Yıldırım Derya*

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu *Yaprak Berkan*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan *Fehim Hadimoğlu*

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*

*

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak *Behiç Ak*

Seni Seviyorum **Coco** Güngör Köknel *Emine İnkaya*

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*

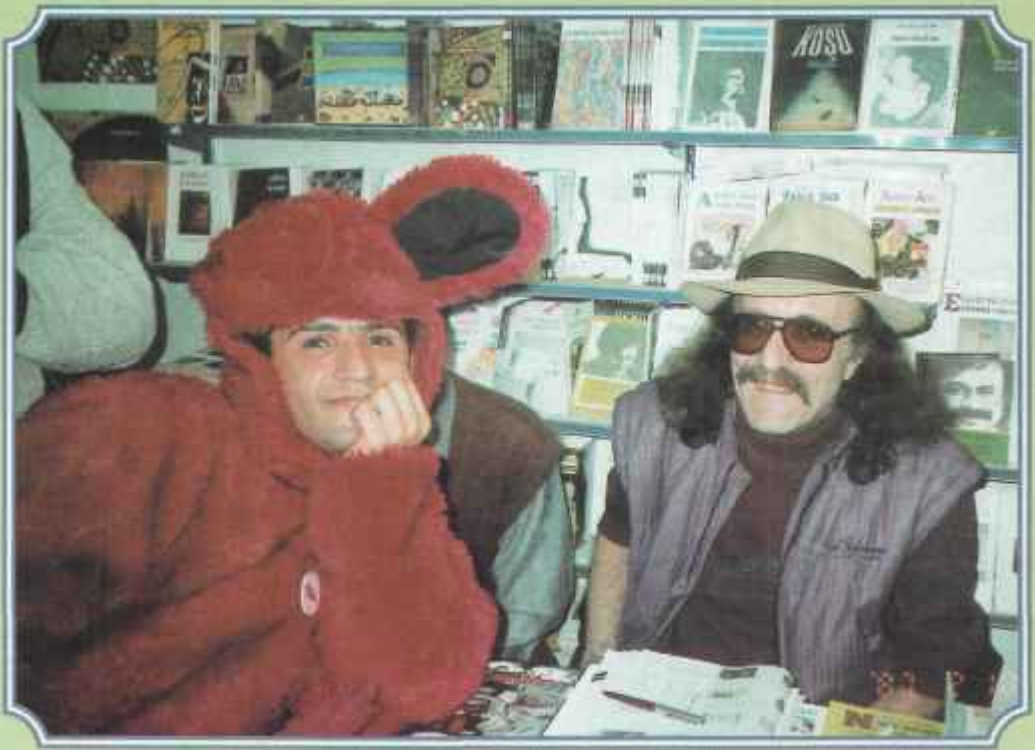
Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*

Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch

*

Kırmızıfare Dergisi

Binbir Kitap



Kırmızıfare ünlilerde No:6 - Cem Karacı ve Kırmızıfare (Yusuf Sevgen)
(Fotoğraf: Nuran Turan)

Nice diyarlar gördüm, *canım* hey!
Nice diyarlar *gezdim de döndüm...*

Döndüm ki hey

Ülkem ne *güzel, canım* hey!
Kalktı göç eylediyse de afsar illeri
Yeni canlar doldurdu şimdi her yeri
Okuyan çocuklar gördüm

Gördüm ki hey!

Ellerinde Kırmızıfare

Dal söyler, aydınlık söyler

Yarınları söyler dilleri...

Canım hey!..

Kırmızıfare, yarınlar için çıkıyor.
Telefonla abone olabilirsiniz. Hemen arayın.

Tel.: (0212)252 63 75 - (0212)252 63 76

Faks: (0212) 244 08 60